

[Statsministeren.]

ligt op til overvejelse af, hvordan vi styrer denne udvikling bedst.

Man kommer ind på finanslovsforslaget og siger, at det er forfærdeligt, udgifterne stiger så stærkt. Det må jeg give medhold i, og jeg må også give medhold i, at det i høj grad er ønskeligt, om vi kunne få noget mere styr på det, få bremserne sat noget mere i. Men i samme åndedrag vil jeg sige, at det er falsk tale, hvis man søger at bilde befolkningen ind, at der er muligheder for det, man kalder besparelser, men som jeg foretrækker i de fleste tilfælde at kalde nedskæringer, at der er muligheder for at foretage sådanne nedskæringer eller sådanne besparelser, at folk kan komme til at slippe billigere i skat. Vi må nok indstille os på, at det forholder sig noget lignende, som det gør ved olympiaderne. Ved hver olympiade sættes der nye rekorder, men det drejer sig selvfølgelig også om ikke at udvikle tingene stærkere, end at vi, menneskene, både i sport og i økonomi kan holde til det.

Lad mig gentage, hvad der er sagt nogle gange under debatten, at vores problem er de mange lovbundne udgifter. Jeg synes, det er vigtigt, at økonomi- og budgetministeren så klart har understreget dette og ikke alene har understreget, at dette er problemet, men også har lagt op til, hvorledes vi forud kan gå i gang med problemerne, så vi ikke kommer ud for en stærk udvikling på de lovbundne udgifters område. Jeg tror, det kommer til at dreje sig om den langsigtede politik, som ikke behøver at være så langsigtet, at det er utopi at snakke om den, men som har et så langt sigte, at vi inden for en relativt kort årrække kan have mulighed for at se de praktiske resultater.

Denne langsigtede planlægning, dette udvidede samarbejde med kommunerne for at styrke kontrollen over udviklingen også i kommunerne, det har vi jo set igennem de mange tal, vi har fået serveret, at det er ikke mindst det, der er behov for; det er alt dette, der skal gøres, og som der skal sættes meget ind på i den kommende tid.

Jeg synes også, oppositionen skal mindes om, når den taler om de store udgifter og de store trækprocenter — det blev måske lidt for let skubbet til side af fru Grethe Philip — at det var dog regeringen, der lagde en dæmper på udviklingen i trækprocenten ved

næsten ene at gennemføre ændringer i skatteudskrivningen her i september måned. Det vil sige, at da vi stod i en konkret situation og skulle imødekomme den kritik af og den utilfredshed, der kan være med en for stor trækprocent, skulle imødekomme den ved konstruktive forslag igennem visse omlægninger, men også igennem en vis lettelse, ja, så fik vi at vide, at det duede heller ikke. Så fik vi tværtimod igen demonstreret, at det vigtigste var ikke en løsning af disse problemer, det var vel nærmest chancen for at få væltet den daværende regering. I hvert fald måtte man med et spinkelt flertal gennemføre disse ændringer her i folketinget.

Selv om jeg nu har talt om det langsigtede, står det stadig fast, at regeringen har lagt frem sit finanslovsforslag med det formål at lægge op til forhandling med alle folketingets partier. Vi har prøvet at skære, og som bekendt er der sparet eller skåret ned — og det har gjort ondt — omkring 1 milliard kr. i forhold til det, der vel egentlig i henhold til de ønsker osv., der var, var behov for. Vi har altså ment, at det var, hvad vi kunne gøre, men hvis andre partier i folketinget mener, at der er yderligere områder, der kan skæres ned på, så vil vi se på, om nedskæringer eventuelt har social slagside, eller de har andre uheldige virkninger. Vi vil gå ind i en realistisk vurdering og forhandling om disse ting. Vi må naturligvis sige, at dette med det sociale er noget meget vigtigt for regeringen. Vi vil ikke gå ud og primært spare på de sociale udgifter. Vi mener, det er meget vigtigt, at denne side af udgifterne holdes fri.

Jeg kan ikke lade være med at gentage, hvad der også er fremført i debatten, at alle de partier, der kommer og siger til regeringen med store troskyldige øjne: hvorfor sparer I dog ikke noget mere?, disse partier er de samme — de to af dem i hvert fald — der kommer og siger: hvorfor har I sparet så meget på visse, ganske store udgiftsposter? Skal der være bare nogen realitet i, at vi bevæger os frem imod større besparelser, så tror jeg ikke, at løsningen er, at man kommer og fortæller os næsten som et af de vigtigste punkter, at der er sparet for meget på forsvaret, som de konservative siger direkte og indirekte, eller at vi har skåret for meget fra landbruget, som venstre jo siger. Jeg